

Evangelí del dimecres de la setmana XXI de durant l'any: habitats pel foc enamorat de Crist

Evangelí i comentari de
dimecres de la setmana XXI de
durant l'any. “Ai de vosaltres,
mestres de la Llei i fariseus
hipòcrites, que sou com
sepulcres emblanquinats: de
fora semblen bonics, però per
dintre són plens d'ossos i de
tota mena d'impuresa!”. En
ocultar les nostres misèries no
permetem a Déu que ens refaci

i renovi; que vagi al fons del nostre cor i hi habiti. Per això, per trencar hipocresies necessitem aprendre a acusar-nos nosaltres mateixos.

Evangelio (Mt 23, 27-32)

Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que sou com sepulcres emblanquinats: de fora semblen bonics, però per dintre són plens d'ossos i de tota mena d'impuresa!. Igualment vosaltres, de fora sembleu homes justos, però per dintre sou plens d'hipocresia i de maldat. »Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que construïu monuments sepulcral als profetes i decoreu les tombes dels justos, i dieu: "Si haguéssim viscut en temps dels nostres pares, no hauríem pres part al costat d'ells en la mort dels profetes"! Dient això doneu testimoni contra vosaltres mateixos que sou els fills dels qui van

assassinar els profetes. Doncs bé,
acabeu d'omplir la mesura dels
vostres pares!

Comentari

L'Evangelí d'avui recull els dos darrers retrets de Jesús als escribes i fariseus, centrats en la hipocresia. El Senyor utilitza una imatge potent i visual: els compara als sepulcres que per fora estan nets, pintats de blanc, bonics, però que per dins, com no pot ser altrament, estan plens d'ossos i podridura.

Aquells homes s'han posat una careta per amagar les misèries, per poder ser admirats, per aparentar una altra vida. Potser per això Jesucrist no suporta la hipocresia, perquè és una manera de fugir d'un mateix.

D'una banda, no estimem en nosaltres allò que Déu estima. És com si diguéssim a Déu que no ens ha fet bé, que no som amables, que no som valuosos, que ens hauria d'haver fet d'una altra manera.

I, tot i això, Déu no s'ha equivocat. Ha bolcat tot el seu Amor a cadascun de nosaltres, donant-nos una originalitat i una bellesa pròpies.

D'altra banda, en amagar les nostres misèries no permetem a Déu que ens refaci i renovi; que vagi al fons del nostre cor i hi habiti. Per això, per trencar hipocresies necessitem aprendre a acusar-nos nosaltres mateixos.

Com diu el papa Francesc, hem d'obrir l'ànima a Déu i dir-li amb senzillesa: «He fet això, jo penso així, malament... Tinc enveja, m'agradaria destruir allò..., allò que és a dins, allò nostre, i dir-ho davant Déu. Aquest és un exercici espiritual que no és

comú, no és habitual, però intentem fer-ho: acusar-nos a nosaltres mateixos, veure'ns en el pecat, en les hipocresies i en la maldat que hi ha al nostre cor. Perquè el diable sembla la maldat i dir al Senyor: 'Mira, Senyor, com soc!', i dir-ho amb humilitat».

Tenim misèries, però alhora tenim tota la Misericòrdia d'un Déu que ens dona novetat de la seva Vida i Amor cada cop que li ho demanem amb un cor contrit. Així, el nostre cor no estarà habitat per egoismes i supèrbies, sinó pel foc enamorat de Crist.

Luis Cruz // Photo: Hikersbay -
Unsplash

dimecres-de-la-setmana-xxi-de-durant-
lany-habitats-pel-foc-enamorat-de-crist/
(17/08/2025)